

Mgr. Daniel Herman
ministr kultury

V Praze dne 21. srpna 2014
Č.j.: MK 38536/2014 OLP

Rozhodnutí

Podle ustanovení § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále též „správní řád“), jsem na základě rozkladu ze dne 26. 2. 2014, který společně podali Marie Drahoňovská, nar. 18. 5. 1938, trvalým pobytem Komenského 833, 511 01 Turnov, Jindřich Pecina, nar. 20. 1. 1937, trvalým pobytem č.p. 18, 463 46 Příšovice, Eva Thořová, nar. 22. 12. 1943, trvalým pobytem č.p. 39, 463 45 Pěněčín a Josef Tyřichtr, nar. 14. 10. 1966, trvalým pobytem č.p. 25, 463 46 Příšovice (dále též „podatelé rozkladu“), přezkoumal rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 6640/2014 OPP ze dne 6. 2. 2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým se prohlašuje za kulturní památku podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění (dále též „zákon č. 20/1987 Sb.“) archeologický nemovitý nález „Sídliště z mladší doby kamenné“ na p.p.č. 245/6, 245/54, 245/55, 245/56, 245/57, 245/58, 245/59, 245/60 a 245/72 v k.ú. Příšovice, okr. Liberec, Liberecký kraj, přičemž hranice tohoto nálezu je definována souřadnicemi systému JTSK uvedenými ve výroku napadeného rozhodnutí (dále též „archeologický nález“). V tomto řízení jsou dle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu účastníky řízení podatelé rozkladu a dále Státní pozemkový úřad, Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha, IČ 1312774, Obec Příšovice, č.p. 60, 463 46 Příšovice, IČ 263125, MUDr. Přemysl Dvořák, nar. 5. 5. 1954, trvalým pobytem Písecká 2265/12, 130 00 Praha, Anna Seyfriedová, nar. 2. 10. 1943, trvalým pobytem Příkrá 19, 250 66 Zdiby a společnost Wiegel CZ žárové zinkování s.r.o., se sídlem Za Dálnicí 509, 267 53 Žebrák, IČ 26259125. Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b), § 152 odst. 4 a § 90 odst. 5 správního řádu jsem na základě návrhu rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, rozhodl

následovně:

rozklad se zamítá
a napadené rozhodnutí Ministerstva kultury
č.j. MK 6640/2014 OPP ze dne 6. 2. 2014
se potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í :

Rozkladem podaným v zákonné lhůtě se jeho podatelé domáhají na základě § 1039 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku plné náhrady ve finančních prostředcích odpovídajících míře za omezení vlastnického práva, v jaké byl jejich majetek napadeným rozhodnutím dotčen.

Ze správního spisu byly zjištěny následující podstatné skutečnosti:

Ministerstvo kultury zahájilo řízení o prohlášení archeologického nálezu za kulturní památku na základě podnětu Akademie věd České republiky, který je odůvodněn mj. takto: „Jedná se o vesnici prvních zemědělců, kteří se v tomto místě usadili v době před cca 7 tisíci lety. Tedy v době, kdy ještě zbývalo cca 1,5 tisíce let do sjednocení Egypta a téměř 2 tisíce let do stavby první stupňovité Džósérov pyramidy v Sakkáře. Nález půdorysů patnácti domů a dvaceti pravěkých dílen kruhovitého až oválného půdorysu na výrobu broušené kamenné industrie a štípané pazourkové industrie, a to vše v pravidelném uspořádání, nemá v Libereckém kraji ani v ČR obdoby. Dle ústního vyjádření PhDr. Ivana Pavla z Archeologického ústavu AV ČR, v. v. i. ze srpna roku 2007 není podobný půdorys sídliště s výrobními jámami znám z tohoto období nikde ve střední Evropě, ani v Německu, kde jsou sídliště této kultury nejlépe prozkoumána. Další významnou okolností je, že část nalezené vesnice osídlené ve 2 fázích nedaleko pravého břehu Jizery, nebyla po celou dobu až do současnosti narušena jinou kulturou a nalezené objekty nebyly výrazněji zasaženy ani pozdějším zemědělským využitím ploch. Díky záchrannému archeologickému výzkumu na ploše sousedního areálu VGP byly získány výše zmíněné zcela zásadní informace o neolitickém osídlení a stavitelství nadregionálního i mezinárodního významu. Důležitá je skutečnost, že archeologickým výzkumem byla zachycena pouze část významné monokulturní lokality, která prokazatelně pokračuje i na pozemky navrhované za kulturní památku.“

Ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. se v řízení vyjádřil Městský úřad Turnov, odbor školství, kultury a sportu dopisem ze dne 21. 12. 2010, č. j. ŠKO/10/2467/ROM, kterým vyslovil s prohlášením předmětného nálezu za kulturní památku souhlas, a to s následujícím odůvodněním: „OŠKS MěÚ Turnov je důkladně seznámen s popisovanou lokalitou, která je v současné době ještě nezastavěná. Zdejší úřad souhlasí s prohlášením zejména proto, že se zde nachází větší počet významných archeologických nálezů a v dotčené lokalitě je vyvíjena snaha o stavební činnost, zdejší úřad z těchto faktů vychází a předpokládá, že prohlášením projednávaného nezastavěného území bude vytvořena lepší situace pro budoucí archeologický výzkum.“

Dále se v řízení podle § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. vyjádřil Krajský úřad Libereckého kraje, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu dopisem č.j. KULK 841/2010 ze dne 5. 1. 2011, kterým prohlášení archeologického nálezu za kulturní doporučil s tímto odůvodněním: „Archeologická lokalita - sídliště z mladší doby kamenné, je datováno do mladší doby kamenné, do období kultury s vypíchanou keramikou. Stáří lokality je dle movitých nálezů a terénních zjištění cca 7 tisíc let. Část lokality byla již archeologicky prozkoumána v roce 2007 v rámci stavby skladovací haly firmy VGP Park Turnov. Zjištění během tohoto výzkumu byla zcela zásadní a přinesla řadu nových a jedinečných poznatků o struktuře vesnického osídlení mladší doby kamenné. Mimo jiné bylo odkryto a zdokumentováno patnáct půdorysů pravěkých dlouhých domů a dvacet dílen na zpracování štípané industrie. Zjištěné pravidelné uspořádání zástavby s oddělenou sídelní a výrobní komponentou nemá dosud na území ČR analogii. Navrhovaná plocha přímo sousedí s archeologicky prozkoumaným územím a lze tedy na ní na základě nedestruktivního průzkumu a povrchového sběru odůvodněně předpokládat pokračování výše popsání unikátního

sídelního areálu. Dle našeho názoru je význam a ojedinělost navrhované archeologické lokality dostatečně prokázána. Vzhledem k tomu, že se na území Libereckého kraje nenachází žádná intaktní archeologická lokalita podobného charakteru a stárí pod památkovou ochranou, považujeme návrh za relevantní a vhodný.“

Dle § 3 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. byli o podání návrhu vyrozuměni dopisem Ministerstva kultury č.j. MK 36470/2010 OPP ze dne 10. 12. 2010 vlastníci věcí navržených na prohlášení za kulturní památku. K zahájení řízení se písemně vyjádřili paní Marie Drahoňovská, pan Jindřich Pecina, pan Josef Tyrichtr, paní Anna Seyfriedová a MUDr. Přemysl Dvořák, zastoupený na základě plné moci advokátkou JUDr. Miladou Luisoniovou.

Ve svých dopisech jmenovaní účastníci řízení vyjádřili obavy o svá práva, neboť Ministerstvo kultury vede řízení na základě „totalitního zákona“ z roku 1987 a o svém záměru je předem neinformovalo. K tomu Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí uvedlo, že „zákon č. 20/1987 Sb. byl od nabytí platnosti 13krát novelizován tak, aby byl v souladu se všemi platnými zákony jak ČR, tak i zákony mezinárodními, a reaguje tak na dění ve společnosti. Dle platných zákonů České republiky bylo účastníkům řízení řádně dopisem ze dne 10. 12. 2010, č.j. MK 36470/2010 OPP oznámeno zahájení správního řízení ve výše uvedené věci. Správní orgán nezahajuje správní řízení bez předchozího oznámení vlastníkům, neboť samotné oznámení je aktem zahájení řízení. Správní řízení ve věci prohlášení archeologického nálezů za kulturní památku se řídí správním řádem a zákonem č. 20/1987 Sb., kde vyrozumění je prvním aktem a rozhodnutí je finálním aktem správního řízení. Řízení o prohlášení archeologického nálezů/lokality zahajuje Ministerstvo kultury ze zákona na návrh Akademie věd České republiky. V průběhu řízení lze do spisu nahlížet, dělat si z něj výpisky a kopie a vyjadřovat se k důkazům a podkladům. Po rozhodnutí (kladném, či záporném) existují i další opravné nástroje. Ministerstvo kultury tedy nepostupuje dle libovůle, ale řídí se platnými zákony.

Dále ve svých podáních jmenovaní účastníci vyjádřili podiv nad umístěním plánované kulturní památky mezi průmyslovou halu, dálnici a železnici. K tomu Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí uvedlo, že „charakter daného archeologického nálezů nijak neznehodnocuje fakt, že nález ohraničují průmyslové haly, dálnice, či železnice. Účelem tohoto řízení je prokázat, zda daný archeologický nález má významné památkové hodnoty, a pokud se prokáží, je účelem řízení a rozhodnutí takové hodnoty chránit před zničením či odcizením.

Jmenovaní účastníci se rovněž odvolali na Listinu základních práv a svobod a nedotknutelnost vlastnictví. K tomu Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí uvedlo, že „Listina základních práv a svobod v čl. 11 odst. 4 uvádí, že „... omezení vlastnického práva je možné ve veřejném zájmu ...“. Ochrana kulturního dědictví je veřejným zájmem. Pravěké archeologické naleziště na daných pozemcích je velice vzácným a cenným nálezem, jehož význam přesahuje hranice našeho státu. Omezení práv je ve smyslu neporušení archeologického nálezů. Pokud by se na tomto území prováděla činnost, podléhající stavebnímu povolení a ohlášení, vyžadovala by závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, v tomto případě by se jednalo o Městský úřad Turnov.

Účastníci též poukázali na skutečnost, že pozemky jsou podle platného územního plánu součástí průmyslové zóny a prohlášením za kulturní památku dojde k jejich znehodnocení. K tomu Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí uvedlo, že „podle již projednávaného územního plánu jsou pozemky navržené na kulturní památku určené pro výstavbu archeoparku. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. As 120/2011 uvádí, že je-li dostatečně prokázán veřejný zájem (v tomto případě existence

památkové hodnoty) na omezení vlastnického práva, musí je vlastník strpět a to i přesto, že s tímto omezením nepočítal a provedl investice, které mohou být prohlášením za kulturní památku zmařeny. V tomto případě žádné takové investice provedeny nebyly.“

Jeden z účastníků - pan Jindřich Pecina se ve svém dopise navíc pozastavuje nad skutečností, že již prozkoumaná plocha, na které v současnosti stojí hala, není zahrnuta do návrhu na prohlášení za kulturní památku. K tomu Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí uvedlo, že „prohlašovat již prozkoumanou, vytěženou a tudíž znehodnocenou archeologickou lokalitu za kulturní památku by bylo zbytečné neboť, vzhledem k použitým metodám výzkumu, zde již prakticky není co chránit.“

Dopisem ze dne 21. 1. 2011 se k účastenství v probíhajícím řízení přihlásila i obec Příšovice, neboť odkoupila část pozemku p.p.č. 245/6 (nyní pozemek 245/72) v k.ú. Příšovice navrženého na prohlášení za kulturní památku. Účastenství bylo obci přiznáno.

Dne 2. 2. 2011 obdrželo Ministerstvo kultury dopis paní Evy Thořové, kde sděluje, že pozemky 245/6 a 245/ 58 v k.ú. Příšovice zakoupila za účelem výstavby domu pro bydlení, a proto nesouhlasí s prohlášením za kulturní památku, které by snížilo hodnotu nemovitosti a znemožnilo výstavbu. K tomu Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí uvedlo, že „výstavba domu pro bydlení nebyla možná ani před zahájením řízení o prohlášení archeologické lokality za kulturní památku, neboť byla v rozporu s platným územním plánem.“

Následně bylo v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu účastníkům řízení umožněno, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřili k podkladům, které Ministerstvo kultury v průběhu řízení shromáždilo.

Dne 11. 2. 2011 se s obsahem spisu seznámili paní Marie Drahoňovská a pan Antonín Lízner, starosta obce Příšovice. Paní Drahoňovská do protokolu uvedla: „Trvám na tom, aby byla prokázána unikátnost lokality, upřesněn rozsah, nejlépe průzkumnými sondami, v případě negativních nálezů, požadují, aby byl rozsah uzpůsoben dle faktických nálezů. V případě potvrzení unikátnosti, rozsahu a následného prohlášení věci za kulturní památku požadují, abych byla adekvátně odškodněna za omezení s nakládáním se svým majetkem, a to optimálně formou odkoupení nemovitosti takto omezené za tržní cenu v místě a čase obvyklou a korespondující se stávajícím určením pozemků v platném územním plánu obce Příšovice, to jest pozemky určené pro využití Průmyslová zóna.“

Na výzvu k seznámení se spisem reagovali paní Anna Seyfriedová a pan Josef Tyrichtr s tím, že vychází z informací jiných spolumajitelů, kteří se byli seznámit se spisem, a také pan Jindřich Pecina, který se seznámil s podklady, které obdržela při seznámení se spisem paní Marie Drahoňovská. Všichni tři žádají po Ministerstvu kultury odškodnění za znehodnocení svých pozemků. Pan Pecina a pan Tyrichtr zároveň dodávají, že uznávají nutnost chránit archeologickou lokalitu, ale ne za cenu omezování jejich práv.

O účastenství v řízení se dopisem ze dne 25. 3. 2011 přihlásila společnost Wiegel CZ žárové zinkování s.r.o., neboť je vlastníkem pozemků přístupných přes pozemky dotčené návrhem na prohlášení. Po doplnění podání bylo žádosti vyhověno.

Usnesením č.j. MK 16407/2011 OPP ze dne 21. 3. 2011 bylo řízení přerušeno a Akademie věd byla vyzvána k doplnění podkladů o průzkumy pozemků p.p.č. 245/55, 245/56, 245/57 a 245/6 v k.ú. Příšovice, aby bylo jasnější, zda anomálie ukázané magnetometrickým a georadarovým průzkumem na pozemcích 245/58 a 245/59 v k.ú. Příšovice skutečně souvisí se sídlištěm mladší doby kamenné. Dne 30. 6. 2011 Akademie věd požádala o prodloužení lhůty, neboť v dané lhůtě nebylo možno průzkumy provést. Žádosti bylo vyhověno a lhůta prodloužena do 30. 9. 2011. Dne 30. 9. 2011 požádala Akademie věd

opět o prodloužení lhůty vzhledem k tomu, že plocha je zemědělsky využívána a sklizeň na poli byla provedena teprve týden před vypršením lhůty a nebylo tedy možné provést geofyzikální měření ani použít jiné nedestruktivní metody průzkumu. Lhůta byla prodloužena do 30. 11. 2011. Podklady byly doplněny dne 30. 11. 2011 pod č.j. KAV-266/06 ŘKAV/2011 o geofyzikální měření na parcelách p.p.č. 245/59 a 245/6, k.ú. Příšovice, a výsledky povrchového sběru na všech pozemcích navržených na prohlášení za kulturní památku, které ukazují anomálie dokládající pokračování archeologického naleziště i na těchto pozemcích. Datování nálezů získaných při povrchovém sběru zařadily uvedené anomálie do časového rámce mladší doby hradištní. Účastníci řízení byli vyzváni k seznámení se s tímto doplněním.

Dne 31. 1. 2012 se s podklady seznámil Antonín Lízner, starosta obce Příšovice a byla mu poskytnuta kopie doplnění Akademie věd ze dne 30. 11. 2011. Dne 6. 2. 2012 obdrželo Ministerstvo kultury vyjádření obce Příšovice, ve kterém obec nesouhlasí s tím, že Akademie věd doplnila svůj návrh podle požadavků uvedených v usnesení Ministerstva kultury č.j. MK 16407/2011 OPP, ze dne 21. 3. 2011. Zejména, že nebyly provedeny sondy a parcely č. 245/55, 245/56 a 245/57 byly prozkoumány pouze povrchovým sběrem. Dále obec Příšovice rozporuje důvody pro druhé prodloužení lhůty pro doplnění návrhu na prohlášení. K tomu Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí uvedlo, že „proti tomuto prodloužení lhůty však v příslušné době žádnou námitku ani odvolání nevzniklo a v současné době a stavu řízení již není důvod se věcí zabývat.“ Obec Příšovice ve výše zmíněném vyjádření žádá exaktní a jednoznačné doložení důvodů ochrany předmětné archeologické lokality.

Dne 23. 2. 2012 bylo na Ministerstvo kultury doručeno společné vyjádření pana Jindřicha Peciny, paní Marie Drahoňovské, paní Evy Thořové, pana Josefa Tyřichtra a paní Anny Seyfriedové, ve kterém se ohrazují proti tomu, že Akademie věd neprovedla sondáže, ani se neodvolala nebo nepožádala o změnu usnesení. Zároveň uvádí, že přesto nelze o unikátnosti nálezů pochybovat a ani oni jí nezpochybňují, ale požadují, aby byli adekvátně odškodněni.

K tomu Ministerstvo kultury v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí uvedlo, že „vzhledem k tomu, že byly účastníky řízení vzneseny pochyby ohledně metod použitých pracovníky Akademie věd při nedestruktivním zkoumání dané archeologické lokality, prostudovalo Ministerstvo kultury také potřebnou literaturu, zabývající se použitými metodami, konkrétně Nedestruktivní archeologie, Martin Kuna a kolektiv, Academia, Praha 2004. Na základě tohoto studia dospělo Ministerstvo kultury k názoru, že všechny použité metody jsou mezinárodně uznávané a dostatečně průkazné.“

Na základě vyhodnocení shromážděných podkladů vydalo Ministerstvo kultury rozhodnutí č.j. MK 6640/2014 OPP ze dne 6. 2. 2014, kterým prohlásilo archeologický nález za kulturní památku dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., a to s následujícím odůvodněním: „Po vyhodnocení podkladů dospělo Ministerstvo kultury k závěru, že archeologický nemovitý nález „Sídliště z mladší doby kamenné“, p.p.č. 245/60, 245/54, 245/55, 245/56, 245/57, 245/58, 245/59, 245/6, k.ú. Příšovice, obec Příšovice, okr. Liberec splňuje podmínky ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona 20/1987 Sb. pro prohlášení věci za kulturní památku. Jedná se bezpochyby o jeden z nejstarších dokladů osídlení na českém území a o unikátně zachovalé monokulturní naleziště uchovávající informace o neolitickém osídlení svým významem přesahující hranice našeho státu. Zároveň se jedná o poslední pozůstatky původně rozsáhlejší archeologické lokality vymezené okolními zásahy do terénu.“

Rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 6640/2014 OPP ze dne 6. 2. 2014 pak bylo napadeno včas podaným rozkladem ze dne 26. 2. 2014, kterým se jeho podatelé domáhají na základě § 1039 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku plné náhrady ve finančních

prostředcích odpovídajících míře za omezení vlastnického práva, v jaké byl jejich majetek napadeným rozhodnutím dotčen. Rozklad je odůvodněn takto: „K bodu 2. Rozhodnutí, které se týká výhrad k umístění kulturní památky. Proti ohraničení archeologického nálezu dálnic, železnic ani průmyslovou halou nemáme námitky; avšak zpracovaná studie - hotel, parkoviště, prostor pro stany, budova-muzeum před detailním prozkoumáním byla předčasná a utvrzovala v názoru, že studie je hlavním důvodem pro vyhlášení kulturní památky. K bodu 5. Rozhodnutí - citace: „...Prohlašovat již prozkoumanou, vytěženou a tudíž znehodnocenou archeologickou lokalitu za kulturní památku by bylo zbytečné, neboť vzhledem k použitým metodám výzkumu, zde již prakticky není co chránit.“ Po skončení archeologického výzkumu byla celá plocha zakonzervována dle informace pana Brestovanského proto, aby v budoucnosti po odstranění stavby pomocí nových metod bylo možné v průzkumech pokračovat. S uvedenou argumentací o hodnotě nálezu v prozkoumaném prostoru nelze z naší strany vést polemiku. Doufáme, že odborné prozkoumání a vyhodnocení výsledků průzkumu bylo provedeno zodpovědně a v rozsahu odpovídajícímu skutečné ploše. Rozhodnutí ale vůbec neřeší ani neobsahuje náhradu za omezení našeho vlastnického práva. Z těchto důvodů požadujeme na základě § 1039 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku za omezení vlastnického práva plnou náhradu ve finančních prostředcích odpovídajících míře, v jaké byl náš majetek tímto opatřením dotčen.“

V souladu s § 152 správního řádu bylo přezkoumáno rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury, jakož i řízení, které rozhodnutí předcházelo, a to zejména s přihlédnutím k námitkám v rozkladu uvedeným.

Shledal jsem, že Ministerstvo kultury shromáždilo všechny potřebné podklady a na základě jejich řádného vyhodnocení dospělo k závěru, který v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnilo, že archeologický nález splňuje zákonem č. 20/1987 Sb. předepsané podmínky pro prohlášení za kulturní památku, o čemž svědčí v řízení prokázané skutečnosti a jejich vyhodnocení tak, jak je podrobně popsáno v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí.

Zdůrazňuji, že všechny dotčené orgány státní památkové péče ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., tj. Krajský úřad Libereckého kraje a Městský úřad Turnov shodně doporučily prohlásit archeologický nález za kulturní památku. Se závěry těchto institucí se ztotožňuji.

Konstatuji, že v podaném rozkladu není zpochybňována památková hodnota nemovitého archeologického nálezu, je však požadována náhrada za omezení vlastnického práva. K tomu uvádím, že vlastníkům dotčených pozemků konkrétní omezení nevzniklo, a to vzhledem k tomu, že i po prohlášení za kulturní památku je přípustné pozemky nadále využívat stejným způsobem jako dosud či na základě závazného stanoviska dle § 14 zákona č. 20/1987 Sb. i jiným schváleným způsobem. Pokud mají podatelé rozkladu za to, že jim přesto újma vznikla, pak nechť se obrátí na Ministerstvo kultury s žádostí o náhradu újmy v konkrétně vyčíslené a doložené výši. Aniž bych chtěl předjímat výsledek posouzení případných nároků, neshledávám s ohledem na platný právní řád a ustálenou judikaturu právní důvod pro možnost výplaty jakékoliv náhrady vlastníkům předmětných pozemků.

Ohledně námitky týkající se již prozkoumané plochy, na které v současnosti stojí hala, kde byla po skončení archeologického výzkumu celá plocha zakonzervována (podatelé rozkladu vychází ze sdělení pana Brestovanského) proto, aby v budoucnosti po odstranění stavby pomocí nových metod bylo možné v průzkumech pokračovat, uvádím, že zmíněná plocha není předmětem tohoto řízení o prohlášení archeologického nálezu za kulturní památku a proto ve vztahu k rozkladem napadenému rozhodnutí není rozhodné, zda bude či nebude na této ploše prováděn další archeologický průzkum. Pokud mají podatelé rozkladu

relevantní důkazy o tom, že zmíněná plocha obsahuje archeologický nález, který vykazuje znaky kulturní památky, nechť podají podnět Akademii věd ČR, která je dle věty druhé § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. jediným subjektem oprávněným navrhnout Ministerstvu kultury prohlášení archeologického nálezu za kulturní památku.

Dospěl jsem proto k závěru, že rozkladem napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem č. 20/1987 Sb. a správním řádem, přičemž ani námitkami v rozkladu nebyla vyvrácena prokázaná skutečnost, že archeologický nález svým charakterem a hodnotami vykazuje památkové hodnoty vymezené v § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. Mám tak za to, že archeologický nález byl důvodně a oprávněně prohlášen za kulturní památku. Nezbylo mi proto než rozklad zamítnout a potvrdit rozkladem napadené rozhodnutí.

K projednání podaného rozkladu byla svolána ustavená rozkladová komise, která věc komplexně posoudila a na základě výše uvedeného mně navrhla rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí je podle § 91 odst. 1 a § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, konečné a n e l z e se proti němu dále odvolat.

otisk úředního razítka

Mgr. Daniel Herman, v. r.
ministr kultury

Za správnost vyhotovení:
JUDr. Petr Strupek, v. r.

Akademie věd České republiky, Národní 3, 117 20 Praha
Státní pozemkový úřad, Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha
Obec Příšovice, č.p. 60, 463 46 Příšovice
Marie Drahoňovská, Komenského 833, 511 01 Turnov
MUDr. Přemysl Dvořák, Písecká 2265/12, 130 00 Praha
Jindřich Pecina, č.p. 18, 463 46 Příšovice
Anna Seyfriedová, pobyttem Příkrá 19, 250 66 Zdiby
Eva Thořová, č.p. 39, 463 45 Pěnčín
Josef Tyrichtr, č.p. 25, 463 46 Příšovice
Wiegel CZ žárové zinkování s.r.o., Za Dálnicí 509, 267 53 Žebrák
Na vědomí obdrží: Ministerstvo kultury, OPP/O, zde
Národní památkový ústav, generální ředitelství, Valdštejnské nám. 3, 118 01 Praha 1
Národní památkový ústav, ú.o.p. v Liberci, Jablonecká 642/23, 60 01 Liberec 1
Krajský úřad Libereckého kraje, úsek státní památkové péče, U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2
Městský úřad Turnov, úsek státní památkové péče, Antonína Dvořáka 335, 511 22 Turnov